

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

VIII. Christi Fideles manus adjutrices domibus & Fratribus Ordinis Carmelitarum porrigentes, participes redduntur omnium bonorum spiritualium totius Ecclesiæ militantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

quo diximus, modo, de illis participant. Libuit hæc paulo folius
producere, ad insinuandam Privilegij, de quo agimus, eximiam em-
nentiam atque utilitatem.

CAPUT VIII.

*Christi Fideles manus adjutrices domibus & Fratibus
Ordinis Carmelitarum porrigentes, participes redduntur
omnium bonorum spiritualium totius Ecclesie
militantis.*

220.

Qua ratio-
ne Fideles
omnes
participes
reddantur
omnium
bonorum
spiritualium
totius Ec-
clesie ?

MAximo illo Privilegio, eximioq; beneficio atq; Do-
ctoribus summè commendato, quod Capite precedentibus
vissimè attigimus, non modo perfruuntur Confratres
nostri, verum etiam Christi Fideles, manus adjutrices
domibus, & Fratibus Ordinis Carmelitarum porrigentes: hi quoque
omnes, ex concessione CLEMENTIS VII. eo speciali, quo mox
proximè modo, participes efficiuntur omnium bonorum spiritualium
sacro sanctæ universalisq; Ecclesie. Verba CLEMENTIS, quibus
estimabilem hanc gratiam impertitur, in Apostolico Diplomate
incipiente: *Ex clementi Sedis Apostolica*, sunt hæc: *in super etiam con-*
tribus & singulis Christi Fidelibus utriusq; sexus, qui dictum Ordinem (Carme-
litarum) illiusq; domos & monasteria, Fratres, Sorores, & Monachos
di, suis eleemosynis, & subsidijs juverint, & manutenuerint, ut ipsi, & quilibet
eorum, omnium precum, suffragiorum, eleemosynarum, jejuniorum, orationum,
missarum, horarum canonicarum, peregrinationum, & ceterorum bono-
rum spiritualium: qua pro tempore in universali sacrosancta Ecclesia sunt, in
perpetuum participes fiant, & omnes ejus meritis gaudeant.

Demon-
stratur non
obstare hu-
ic Privile-
gio Con-
stitution.
Pij V. &c.

Nec ista gratia censenda est revocata, ex eo, quod PIUS V. in
sua Constitutione aliàs citata, *Esti Domini gregis &c.* indulgentiarum
manus adjutrices requirentes reprobaverit: non enim omnes gratias
pro quibus assequendis exhibendæ sunt eleemosynæ PIUS V. in dicta
Constitutione revocavit, sed indulgentias tantum, ut evidenter con-
stat, tum ex ejus argumento in Bullario Laërtij Cherubini tenentis
sequentis: *Revocatio indulgentiarum quomodolibet concessarum, continentium*
facultatem questuandi, & pro quibus consequendis porrigenda sunt manus ad-
mitti

trices; tum ex verbis revocatorijs ipsius Constitutionis, quæ talia sunt. Nos &c. motu proprio, non ad alicujus nobis pro hac oblata petitionis instantiam, sed ex mera nostra voluntate, & deliberatione, omnes & singulas indulgentias, etiam perpetuas, & peccatorum remissiones, fabrica & Ecclesie hujusmodi &c. per quoscunq; Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac etiam nos sub quibuscunq; tenoribus & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac ex quibusvis etiam urgentissimis causis, etiam causa redemptionis captivorum, & alias quomodolibet concessas, pro quibus consequendis manus sunt porrigendæ adjutrices, & questuandi facultatem quomodolibet continent, illarum omnium tenores, formas, derogationes & decreta presentibus pro expressis habentes, autoritate Apostolica, tenore presentium perpetuò revocamus, cassamus, irritamus & annullamus, &c.

Certum est autem, quod recipere Fideles ad participationem bonorum spiritualium alicujus Congregationis, vel etiam totius Ecclesie, non esse indulgentiam aliquam concedere: siquidem dum alicui indulgentiæ conceduntur, ei applicantur & dispensatur præterita Christi Domini satisfactiones, & Sanctorum, quæ in Thesauro Ecclesie conservantur, quæ dispensatio propterea fieri potest solum ab habente claves ipsius Thesauri: eas autem solummodo habet summus Pontifex, & Episcopi dependenter à summo Pontifice; acceptare autem aliquem ad participationem bonorum spiritualium alterius, est illi applicare, tum ejus merita per modum impetrationis, ac meriti de congruo, nedum quando fiunt, sed etiam ubi facta fuerunt: tum per modum suffragij, & satisfactionis, sed solum quando actu fiunt, ut supra diximus: & ista applicatio fieri potest, tum ab ipso operante, tum ab ejus Superiore, & Prælato; summus autem Pontifex cum sit supremus omnium Christianorum Superior & Prælatu, potest totius Ecclesie militantis opera spiritualia ad suum beneplacitum applicare. Et CLEMENS VII. quo Fideles omnes ad subveniendum necessitatibus Religionis Carmelitarum alliceret, eos admisit ad participationem omnium bonorum spiritualium, quæ pro tempore fiunt in sacrosancta universali Ecclesia militante, si suis eleemosynis & subsidijs ejusdem Religionis domos ac monasteria, Frates & Sorores pro tempore adjuverint, subvenerint & manutenerint.

221.

Quæ eleemosynæ
quantitas
requiritur ad
fruendum
hoc privilegio?

Si quispiam quærat, quantam eleemosynam Fideles debeant pro manutentione nostrorum Fratrum vel domorum elargiri, quo participes reddantur omnium bonorum spiritualium Ecclesiæ militantis. RESPONDEO, quod cum Pontifex quantitatem non determinarit, sed indefinitè opus eleemosynæ injunxerit, minima quæque eleemosyna sufficit ad implendam conditionem pro participatione bonorum spiritualium Ecclesiæ impositam, & ad consequendum effectum. Hæc namque conditio eleemosynæ indefinitè proponitur, per quamlibet eleemosynam, etiam minimam, simpliciter, & in toto rigore impleri potest; cum dicant Dialectici ad veritatem indefinitè quamlibet particularem sufficere. Cæterum si de merito sit sermo, qui plus dabit, juxta sui status conditionem, plus recipiet, dicente Apostolo: *Qui parvè seminat, parvè & metet. & qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus & metet.*

De Communicatione bonorum spiritualium, quæ fuit argumentum hujus *Tertiæ partis* differuerunt, nec sine fructu consulti poterunt nostris Thomas Waldensis *Tom. 3. de Sacramental. tit. 10. Cap. 1. & seqq.* Thomas à IESU *lib. 2. de Confratern. beatiss. Virginis MARIÆ de monte Carmelo, Cap. 5.* Hieronymus Gratianus in *Tract. Jubilæo part. 1. Cap. 8.* Lezana *Tom. 3. quest. Regul. verb. Bona Regulæ rium, & v. Suffragia.* Cyprianus à S. MARIA in *Thesauro Carm. part. 1. Cap. 20. & 21.* Petrus Thomas Saracenus *part. 6. informatio spiritual.* Elias à S. TERESIA in *Legatione Ecclesiæ triumphanti ad militantem lib. 2. Cap. 40. & alibi.* Gregorius Nazianzenas à S. Basiliano in sua *Adoptione parthenia part. 2. cap. 41. & in instructione familiarum Confrat. B. M. V. de monte Carm. Cap. 18.* Gabriel à S. Vincentio *part. 3. de Sacram. Pœnitentiæ disp. 11. q. 6. & disp. 13. q. 7.* Irenæus à S. Jacobo in *Tract. Theologico de singulari B. Virg. protectione scilicet. 3. Cap. 4. & 5.* Ludovicus à S. TERESIA in suo opere *de successione Eliana, Cap. 224. & alij non pauci.*

De exteris, præter alios complures, Navarrus *Miscell. 11. de conditione.* Ludovicus Miranda in *Manuali Prælatorum Regularum Tom. 1. quest. 50.* Franciscus Bordonus operum suorum *moral. Tom. 3. Regulæ. 84.* Antonius Ruteus *lib. de participationibus seu literis Fratrum quibus Benefactores à prælatis Religionum admittuntur ad communionem bonorum spiritualium, &c.* Antonius Caracciolus in *Notis ad Constitutiones Clericorum*

Regularium part. 2. Cap. 1. Peyrinis Tom. 2. de Pralat. Relig. q. 3. Cap. 6. Theophilus Raynaudus in Heteroclitis spiritualibus part. 2. & in Scapulari Mariano illustrato Part. 1. Cap. 4. & Part. 2. quest. 4.

222.

Lubet pro coronide hujus III. PARTIS pauca ex disertissimo hoc Authore hic adducere, quæ non parum dicta in superioribus capitibus confirmabunt illustrabuntque.

Ex natura rei, inquit Cap. 4. quisquis sacro Cœtui Carmelitano inseritur, ut domesticus, vel in eum adsciscitur per adoptionem, gaudet participatione meritorum omnium, & bonorum spiritualium ejusdem Ordinis. Nam de domesticis res est per se evidens, sunt enim membra veluti nativa, arque congenita mystici hujus corporis: quibus succus in corporis nutrimentum provisus, per se primo cedit: ejusque communi sanguine, & spiritibus rigantur. De externis autem idem proportione suadetur, ex cooptatione in idem mysticum corpus. Sin minus substantialiter, & quasi per naturam: at per gratiam eorum ad quos attinet, consertionis hujus accidentariæ benefacium conferre, allegendo externos in sacrum Cœtum. Propterea enim litteræ, quibus hoc beneficium communicatur, à quibusdam dicuntur *Litteræ gratiosæ*, ab alijs vero *Litteræ Filiationis*; eo quod Religio veluti Mater, Externum aliquem in filium adoptet. Qua de re plenè in Heteroclitis spiritualibus, post Thomam Waldensem.

Scapul. Marian. Duplici titulo potest quis frui participatione meritorum seu bonorum spiritualium Ordinis.

Part. 2. Tom. 2. tit. 20. c. 23.

Cooptatio ergo in Cœtum Religiosum, infert prærogativam insignem participationis bonorum Ordinis, quæ quamvis ex natura rei consequatur adoptionem in hunc sacrum Cœtum, & transcriptionem in Filium & Fratrem specialem DEPARÆ, de qua & cetera.

[Deinde §. 1. ejusdem Cap. 4. hæc subjungit.]

Participatio meritorum alicujus Ordinis Religiosi vel spectatur formaliter, vel objective. Dicuntur *merita*, spectari *formaliter*, cum considerantur, pro ut sunt actiones quædam, vel perpeffiones præsentis, quas operans, vel patiens, aut is, cui iste subest, applicat, annuens ut alteri profint, eo modo, quo sub ejus beneficio possunt prodesse. Certum autem est, non posse prodesse, per modum meriti condigni, ac proprie ac simpliciter dicti. Est enim folius Christi, mereri alteri condignè. Ita passim & absque ambiguitate tradunt Theologi, sive cum Magistro in 3. dist.

Participatio meritorum potest formaliter & objective considerari, quando dicuntur formaliter & quando objective spectari

Rr 2

20.

Nemo, nisi
Christus
Dominus,
potest al-
teri de
condigno
quidpiam
mereri, sed
solum de
congruo.

*Tract. de
merit. in 2.
dist. 20. 27.
§ 28. 1. 2.
q. 11. art.
6.*

*Lib. 1. Ep.
37. Tom. 4.
in 3. part.*

Probatur
quam sit
insigne be-
neficium
Confrater-
nitatis Sa-
cri Scapu-
laris hæc
meritorum
participa-
tio.

Satisfactio
unius iusti
pro alio
conferetur
esse de cō-
digno &
ex iustitia.

20. sive cum D. Thoma. 3. part. q. 19. Quare merita sacri Cœtus formaliter considerata, non possunt ab alio participari, nisi interuentu meriti de congruo: quo iustus unus, vel plures (quales multi, vel omnes in sacra Familia esse supponuntur) aliquid aliter mereatur, tantum ex quadam decentia, absque pacto vel promissione ulla divina, cui tale præmium sit rependendum.

Agnoscunt hoc puri hominis meritum pro alio, Guilielmus Parisiensis, & Scholastici cum Magistro, & sancto Thoma, beneque Suarez. Præiure autem Patres, tribuentes meritis unius iusti aliter alterius, V. G. meritis ac precibus S. Stephani, conversionem S. Pauli: & meritis S. Stephani Grandimontensis, conversionem peccatoris adeo obdurati, ut contestaretur, se nolle converti, precibus pro se in eum finem fufas, respueret; id quod eo loco notat Guilielmus Parisiensis. Hunc modum exponendi participationem meritorum Cœtus Religiosi, iniuerunt S. Anselmus atq; Suarez.

Admisso porrò hæc interpretatione participationis meritorum utriusq; Cœtus Carmelitani, per Sodales SCAPULARIS, dubium non licet, quin hæc participatio sit insignis prærogativa. Rependendum enim est, quantas fruges bonorum operum tam cultus, tamque pinguis ager ferat; per tam multos, & tam sanctos DEI SERVITUTIS, Cœtui confertos. Quæ quidem bona opera, quatenus aliis applicata ab ijs ad quos attinet, non possunt non esse eximia & DEO utilitatis. Orationes quoq; in quibus hi sacri Cœtus assidui, frequenter diriguntur expressè ad bonum amicorum, in quibus eminent Sodales, & Congreges Ordinis. Nec est prætereundus fructus satisfactorius multorum operum pœnialium, qui est abdicatio illis ab operante, & potest in alium transferri. Et quidem iuxta tentiam valde probabilem, satisfactio unius iusti pro alio, condigno: & acceptatur à DEO ex pacto, atq; ex iustitia. Quævis autem aliud sit satisfactio, aliud meritum, tamen hæc satisfactio numerum applicatio involuitur in beneficio participationis meritorum Cœtus Religiosi; quia ea est mens, & potestas concedentium huiusmodi beneficium. Intendunt enim prodesse, quantum possunt ijs, quibus eam gratiam præstant: at qui possunt præsertim illis commovere hac ratione. Facillimum quippè est, dissolvere nomina talium amicorum, extergendo reatum pœnæ per annumeratam pro eis

lutionem; exhibita DEO portione aliqua tot operum pœnarium, & maximè satisfactoriorum, quæ assidue obeunt. Quem enim latet, quanta sit ubertas sanctarum perpeſſionum, & operum laborioſorum, virtute ſatisfactiva referorum, in his ſacris Cœtibus? Attendantur, vel perfunctoriè, veſtitus aſperitas, chameuniæ, potus, cibiq; parcitas, cilicia, flagellationes, nudipedalia, vigiliæ; & id genus imbonitates, corporis maximè afflictivæ, atq; adeo valdè ſatisfactoriæ. Indirectè quoq; frequens meditatio, carnis afflictio eſt; quia per meditationē contentam atq; diurnam, exſuguntur puriſſimi quiq; ſpiritus. Unde macies, & ſenſim ſine ſenſu conſequens redactio corporis in ſervitutem; nec raro acciſio vitæ, vel ſaltem ejus traductio in labore & ærumna. Præ quibus obſeſitas & craſſitudo (quàm ex legis Monachi notam ſtatuit Philippus Abbas) exulat ab his ſacris Cœtibus, æquè ac cura carnis in deſiderijs. Cum ergo in beneficio participationis meritorum, tam illuſtrium Cœtum, comprehendantur meritum congruum, & impetratio, ac ſolutio reatus, per ſatisfactiones pro alijs; quis adeo excutiat, ut non videat, quantis bonis facta ſit prærogativa hæc Scapularis Carmelitici, in qua excutienda verſamur; etiam ſi quæ dicuntur *merita*, non niſi formaliter ſpectentur, ut hætenus fecimus? [Mox incipit §. 2. *ejusd. Cap.* Author agere de participatione meritorum objective ſumptorum, quæ potior videtur.]

L. de continent. c. 93. Et 94.

SED eſt præter iſtam alia ratio exponendi participationem meritorum Religioſi Ordinis, quæ mihi videtur & opportunior & uberior; ut plenè expoſui in *Heteroclitis ſpiritualibus*, tractans anomalias *Literarum Filiationis*. Dicebam hujus Capituli initio, in hac participatione, *merita* ſpectari objective; quia hic non habetur ratio applicationis meritorum factæ nunc ab alio pro operante, qui non niſi ſuas præſentes operationes actu applicare alteri poteſt. Sed habetur ratio internæ earum bonitatis, moventis DEUM ad benè faciendum, etiam ſi vel jam ſint tranſactæ, vel nondum advenerint, aut cum advenerint non appicentur alteri per operantem. Sic enim Scriptura ſæpè memorat, DEUM propter Abtaham, Iſaac, & Jacob, aut propter David ſervum ſuum; id eſt, recolentem eorum ſancta opera pridem tranſacta, miſertum eſſe populo ſuo. Ac etiam immeritis contuliſſe ultro aliquod bonum, intuitu antiquorum illorum Famulorum ſuorum; quorum pia opera habet objective præſentia, & digna agno-

223. Part. 2.

Deus intuitu ingnium amicorum ſuorum ſæpius alijs etiam immeritis benefacit.

Rr 3

ſcit;

scit, à quibus permoveatur ad benefaciendum ijs, qui nexi sunt necessitudine cum Servis illis suis.

*L. de mi-
grat. A-
brah. & de
Sacrif. A-
belis. L. 2.
de Cain c.
3. & L. 2.
de Abrah.
c. 5.*

Quantum
nonnun-
quam unus
solus infi-
gnis Dei
amicus
profit in-
tegræ civi-
tati ac re-
gioni?

Eadem ex causa Philo, & post eum S. Ambrosius, ajunt; magnum prodesse Reipublicæ, quod sit in ea insignis aliquis Justus, esse valdè dignum luctus argumentum, cum justus de terra tollitur. Quia boni cives per suam præsentiam in aliqua urbe, aut regione etiam silentes, & nihil tale cogitantes, plurimum commodant oræ regionis, in qua versantur; quatenus DEUS, qui medullas cordium penetrat, & novit quantum sint erga eam oram affectu civitati, talibus Amicorum suorum intuitu, indulget aliqua eidem oræ, aut civitati, quæ alioqui non indulgeret. Eoq; spectabat Stilico Comes, cum tanto studio tentabat S. Ambrosij jacentis obitum, per ipsum S. Ambrosium avertere. Non ignarus, quanto publico damno esset migraturus: & quanto utilitatis foret Reipublicæ, si exoraret incolatum suum ad tempus, quod prolongari.

Proportione ergò philosophor de meritis Ordinum, & Ordinis Carmelitani, de quo agimus. Cum enim tanta sint, & propriè dicam fuerint, postque etiam futura sint vera & propriè dicta merita utriusq; instituti Carmelitani apud DEUM; non est dubium, quod DEUS ab illis sanctis operibus objectivè sibi semper præsentibus permoveatur ad benè volendum ejusmodi sacris Cœtibus; & ad averte-
tenda ab eis pleraq; mala ingruentia, benevolis inclinetur, ac deinde que feratur ad opportunam protectionem ijsdem impendendam, ut cum ad id non interpellatur per actu adhibitæ superstitionis precibus quibus tale bonum, aut talis malum averruncatio formaliter, & in ab-
signato expetatur. Eo ipso porrò, quod quis sacro Cœtui per adoptionem conferitur, jus accipit participandi divinam largitatem totius mystico corpori collatam, intuitu totius sacri Cœtus ac meritorum ejus.

Objectiva
meritorum
participa-
tio longè
fructuosior
est atque,
uberior
formali.

Ajebam autem, hanc objectivam participationem meritorum esse fructuosiorè & uberiorè formali; quia participatio meritorum, formaliter spectatorum longè minus patet. Nam neque ad ea pertinent anteriora merita: nemo quippè de eis potest disponere, quo transacta sunt, quandoquidem nemo habet Thesaurum privatum satisfactionum suarum penes se asservatum; & multò minus merita propriè dictorū, quæ in alterum transferri non possunt. Neq; etiam

pertinet ad eam participationē bona opera futura, quæ non possunt de facto applicari tanquam fructuosa in præsentī; etiam si per modum satisfactionis possint applicari antecedenter, ut profutura, quo tempore erunt. Imò de satisfactionibus quoque dubium est, an quando sunt actu, subsint plenæ dispositioni alterius, quàm operantis. Ita, ut eo renitente, vel non consentiente positivè, validè fiat translatio valoris satisfactorij in tertium, per Superiorem operantis, impertientem tertio participationem meritorum, id est, satisfactionum subditi sumptarum formaliter.

Quæ omnia secus se habent in participatione objectiva sanctorum operum; ad quàm pertinent & opera præterita, & præsentia, & futura; quæ DEO æquè obijciuntur in omni temporis differentia, & illum movent, ut benè velit Ordini tam benè de se meritò, tamq̃; feraci sanctorum operum. Et quia is, qui donatur beneficio participationis meritorij sacri Cœtus, transit aliquatenus in membrum Ordinis; eo ipso id beneficij assequitur, ut respergatur rore Hermon descendente in montem Sion: id est, ut fiat participans protectionis, ac beneficentiæ, quàm DEUS dignatur Ordini conferre, intuitu meritorum, pro quibus se velut in ære illius Ordinis esse profitetur, quæ est immensa tanti Domini bonitas, & in nos indulgentia.

Nunc ut hæc prærogativa SCAPULARIS Carmelitani intimè perspiciatur, & manifestum fiat, quanta inde in Sodales redundet utilitas, & apud DEUM gratia; perstringenda obiter sunt utriusq̃; Carmelitani instituti (Primævi inquam & Terefiani) præclara ornamenta, præ sanctis operibus, quæ elieuit: & *fenore quod* (ut Scriptura loquitur) *Domino commodavit*. Possimus autem ea ornamenta, & præclare gesta, digerere in aliquot series. Considerare ergò imprimis poterimus in his Cœtibus, Sanctos Ecclesiastica vindicatione, & (ut nunc loquimur) Pontificio Canonismo claros, vel non dubia sanctimonix fama conspicuos. Ultrique enim eò proveci sunt per bona opera, aut perpeffiones DEO acceptas, & gravidas meritorum sanctorum, sive ad Ecclesiæ Rosas, sive ad Lilia spectent, ut cum Hilario Arelatensi loquar. Hoc est, sive ad Sanctos turbine persecutionis decussos, & triumphali martyrij agone consummatos: sive ad alios in Ecclesiæ pace, vinculis corporis exsolutos: cujusmodi sunt sancti Confessores, ac Virgines in Parthenonibus, leni sed diuturno martyrio vitam ponentes.

Con-

Participatio formalis non respicit bona opera præterita: & quomodo ad eam pertineant futura?

Participatio objectiva complectitur opera bona non solum præsentia, verum etiam præterita ac futura.

224.

Classes varix Sanctorum Ordinis Carmelitarum.

In laud. S. Honorati.

Considerare præterea possumus merita, & labores variorum sanctorum Antistitum, ex Ordine Carmelitano assumptorum; qui per infulas nacti *opus bonum*, id est, durum & refertum arumarum, fuerunt DEO in solitudine, excubantes super gregem sibi concredendum: eaque ratione Dominum amantem animas demeruerunt. Et tametsi non omnes sint vindicati, atque adeo non sint plane compertæ sanctitatis; tamen quantum conjecturæ nostrates ferunt, muneribus suis ritè perfuncti, intraverunt in Domini gaudium, tanquam servi boni ac fideles.

2. Cor. 12.

Accedit ad hanc seriem alia, conflata è navis operarij, Apostolici zeli in animarum conversionem magnis animis impensorum ac super impensorum, ut phrasi Apostolica utar.

In Law.

Salvi c. 9.

Adjungi præterea possunt, & verò debent, viri in his Curis propter disciplinæ dona commendati; qui docendo in scholis, aut concionando in pulpitis, aut libros conscribendo (quod esse martirij genus affirmat Antonius Peres) illuxerunt Orbi terrarum. Et circò fidejussore per Daniele Spiritu sancto, eo quod ad pulchrum erudierint multos, fulgebunt sicut splendor firmamenti, & sicut lucida in perpetuas æternitates.

Homil. cum
dr. e. byter
esset desig-
natus.

225.

Video patere in seriebus hisce decurrendis campum prope infinitum. Sed pauca compendiò perstrinxisse contentus, cetera dimittam legenda apud eos, quos indicabo, diligentius & ex illis ista prosecutos. Et nominatim apud Trithemium, laudum Ordinis Carmelitani nunquam saturum: ac Carolum Fernandium à puero eum, sed mente probè oculatum; qui de laudibus Carmelitarum, præbrationem emisit. Id etiam Aubertus Miræus, præter benemeritos Ordinis hujus Domesticos, præstitit. Apud eos legentur illa copiosè expressa. Nam ad præsens institutum satis superq; est, delibuisse nonnullos; sicut ad inhalandum ex myro optimo fragrantiam, non est necesse lecythum plenam effundere, sed sufficit gutta modica. habet concinna Chrysolomi comparatio. [Prosequitur postmodum diffusius Carmelo-parthenij Ordinis laudes, virtutes ac merita Raynaudus; tandemq; Capiti illi IV. suam imponendo subjungit.]

Expasam per varias series ornamentorum Carmelitane militiæ orationem contrahamus in pauca; ut Matres faciunt, quæ liolo post varia bellaria in sinum congesta, togam reducunt, ut

Hom. 2. de
Verb. Isaia.

hil effluat, quæ est Chrysoftomi concinna in hanc rem comparatio. Tot itaq; & tam multorum verè summorum omnis generis hominum labores pro causa DEI, & pro Ecclesia; quam pretiosi sint in conspectu Domini, quàm apud eum gratiosi, quis fando explicet? Recolantur, nec perfunctoriè, paucorum quos è multis protuli, indubiæ felicitatis Sanctorum, curæ, dum superessent: tot sacrorum Antistitum indefessa studia: tot lucida sydera Scriptorum sacrorum, qui caliginem ingenijs offusam, lucubrationum suarum jubare depulerunt: tot sacrarum Virginum, therapeutas in cælesti aula agentium pia obsequia. Horum, inquam, & aliorum, quos dinumerare nemo poterit, ex omnibus gentibus, & tribubus, & populis, & linguis, unū fasciculum viventium coram Domino adunatorum, odorem suavitatis, ipsi DEO, & Angelis ejus inhalatum, obijciamus animo. Quamq; DEUM mulceat ea flagrantia, quot bonis afficere, totum Cœtum è quo prodit, quæ non mala ab eo avertere propensissimè velit, consideremus. In hujusmodi sertum colligari, ascisci, inquam, in talem Cœtum: & cælestium favorum ei toti communium, participem fieri; hoc est, quod tanquam eximiam Carmeli SCAPULARIS prærogativam, meritissimo suspiciendam, & omni studio captandam propono.

Quia verò nomine *Ordinis*, cum agitur de meritorum ejus participatione, comprehenduntur in hoc negotio etiam Fratres ascetitij, sive Sodales, cujuscumque conditionis ac sexus; & hinc quoque eruendum est, quantus sit hujus prærogativæ fructus ac dignitas.

Sive illi ascetitij Fratres sint Religiosi alterius instituti, qui proinde meritis abundant: sive sint purè Sæculares, ac etiam conjugio illigati, &c. Hactenus

Raynaudus.

ss

PARS